

AB 2024/224

Omgevingsvergunning voor vervangen loods, concurrent, geen feitelijke gevolgen, geen belanghebbende.

ABRvS 03-04-2024, ECLI:NL:RVS:2024:1392, m.nt. J. Wieland

Instantie	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Datum	3 april 2024
Magistraten	Mr. B.P.M. van Ravels
Zaaknummer	202204191/1/R2
Noot	J. Wieland
JCDI	JCDI:ADS973955:1
Vakgebied(en)	Omgevingsrecht / Omgevingsvergunning Bestuursrecht algemeen / Besluit (algemeen)
Brondocumenten	ECLI:NL:RVS:2024:1392, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 03-04-2024
Wetingang	Art. 1:2 lid 1 Awb

Essentie

Omgevingsvergunning voor vervangen loods, concurrent, geen feitelijke gevolgen, geen belanghebbende.

Samenvatting

Van het uitgangspunt dat een concurrentiebelang in beginsel rechtstreeks is betrokken bij het besluit indien een concurrent werkzaam is in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied, kan alleen worden afgeweken als het uitgesloten is dat feitelijke gevolgen aanwezig zijn. Zoals de Afdeling onder 6.7 heeft geoordeeld, zal de totale opslagcapaciteit slechts in relatief zeer geringe mate toenemen bij een totale oppervlakte van meer dan 15.000 m² aan bedrijfsbebouwing. Gelet hierop is het naar het oordeel van de Afdeling uitgesloten dat appellante A feitelijke gevolgen (zoals omzetverlies) ondervindt als gevolg van het besluit van 5 juni 2020. Dat betekent dat haar concurrentiebelang niet rechtstreeks betrokken is bij dat besluit. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat appellante A niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb kan worden aangemerkt.

Partij(en)

Uitspraak op het hoger beroep van appellante A, en appellant B, tegen de uitspraak van de Rechtbank Oost-Brabant van 25 mei 2022 in zaak nr. 21/243 in het geding tussen:

1. Appellante A,
2. Appellant B,

en

Het college van burgemeester en wethouders van Uden (thans: Maashorst).

Uitspraak

Procesverloop

Bij besluit van 5 juni 2020 heeft het college aan vergunninghouder een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een bouwwerk aan locatie 1 te Volkel.

Bij besluit van 8 december 2020 heeft het college het door appellante A daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard en het door appellant B daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 25 mei 2022 heeft de rechtbank het door appellante A en appellant B daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 8 december 2020 vernietigd voor zover daarin het bezwaar van appellant B ontvankelijk is geacht. De rechtbank verklaart het bezwaar voor zover ingediend door appellant B niet-ontvankelijk en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats komt van het vernietigde gedeelte van het besluit.

Tegen deze uitspraak hebben appellante A en appellant B hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak op zitting behandeld op 31 oktober 2023, waar appellante A en appellant B, vertegenwoordigd door mr. J. van Groningen, advocaat te Middelharnis, appellant B en gemachtigde A, en het college, vertegenwoordigd door drs. N.P. Schmitt, zijn verschenen. Verder is op zitting vergunninghouder, vertegenwoordigd door mr. drs. F.K. van den Akker, advocaat te Eindhoven, en gemachtigde B, als partij gehoord.

Overwegingen

Inleiding

1.

Vergunninghouder exploiteert aan locatie 1 te Volkel een groot- en detailhandel in onder andere hout, plaatmateriaal en dakbedekking. Op het perceel zijn verschillende bedrijfsloodsen aanwezig waarin onder meer houtbewerking en opslag van hout plaatsvinden. Ook bevinden zich op het terrein stellingen waar opslag plaatsvindt. Het college heeft bij het besluit van 5 juni 2020 een omgevingsvergunning verleend aan vergunninghouder voor het bouwen van een loods met een oppervlakte van 677 m² aan locatie 1. Deze loods dient ter vervanging van de bestaande (romney)loods 7 en stelling 1. De bestaande (romney)loods heeft een oppervlakte van 663 m², een ronde constructie en een maximale hoogte van 6 m. De nieuwe loods heeft rechte muren tot 5 meter hoog en een nokhoogte van 7,7 m.

2.

Appellant B woont aan locatie 2 te Volkel. De afstand tussen locatie 2 en de vergunde loods bedraagt ongeveer 200 m.

3.

Appellante A is ten tijde van het verlenen van de omgevingsvergunning gevestigd aan locatie 3 te Volkel en aan de locatie 4 te Volkel. De locatie 3 is gelegen op enkele kilometers van het bedrijf van vergunninghouder. De locatie 4 is gelegen op ruim 200 m van de dichtstbijzijnde loods van het bedrijf van vergunninghouder en op 330 m van de te vervangen loods. Daarnaast stelt appellante A een bedrijfslocatie met een loods te huren aan locatie 5, gelegen tegenover de bedrijfslocatie van vergunninghouder, op ongeveer 100 m afstand van de te vergunnen loods. Appellante A exploiteert een bedrijf dat gericht is op nieuw- en verbouw van woningen, kantoren en bedrijfsbebouwing. Daarnaast richt zij zich op de verhuur van bouwmaterialen en bouwactiviteiten en op verkoop die is gericht op tuin en vrije tijd, zoals schommels, tuinhuisjes, schuttingen en dergelijke.

4.

Appellante A en appellant B zijn het er niet mee eens dat de rechtbank hen niet als belanghebbende heeft aangemerkt. De rechtbank is daarom volgens hen ten onrechte niet toegekomen aan hun inhoudelijke beroepsgronden. Zij zijn het niet eens met de omgevingsvergunning die het college heeft verleend aan vergunninghouder, omdat de vergunning volgens hen in strijd is met het bestemmingsplan "1e herziening Zeelandsedijk 28-30a".

Samenvatting van de rechtbankuitspraak

5.

De rechtbank komt tot het oordeel dat het college terecht het standpunt heeft ingenomen dat appellante A geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), zodat het college het bezwaar van appellante A terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank stelt over de beantwoording van de vraag of appellante A een concurrentiebelang heeft vast dat niet in geschil is dat appellante A in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment werkzaam is als vergunninghouder. De rechtbank stelt verder vast dat de nieuwe loods een grotere oppervlakte heeft en door zijn vorm ook een grotere inhoud heeft. De rechtbank acht het echter onaannemelijk dat het concurrentiebelang van appellante A hierdoor in het geding is en de bouw van de nieuwe loods zou kunnen leiden tot omzetverlies bij appellante A. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat stelling 1 met de daarbij behorende opslagcapaciteit komt te vervallen tegelijkertijd met de verwijdering van de oude loods en dat er ruim 15.000 m² aan bedrijfsbebouwing op het perceel staat waarin (onder andere) eveneens opslag plaatsvindt.

De rechtbank komt daarnaast tot het oordeel dat appellant B geen rechtstreeks bij het besluit betrokken belang heeft, zodat het college appellant B ten onrechte als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb heeft aangemerkt. De rechtbank stelt hiertoe eerst vast dat de situatie ter plaatse van de percelen van appellant B en vergunninghouder gelijkgesteld kan worden met die van aangrenzende percelen, omdat deze percelen slechts door een secundaire weg van elkaar gescheiden worden. Vervolgens onderzoekt de rechtbank of er feitelijke gevolgen van enige betekenis zijn voor appellant B, en komt zij tot de conclusie dat dit niet het geval is.

Hoger beroep

Moet appellant B als belanghebbende worden aangemerkt?

6.

Appellant B betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij geen rechtstreeks bij het besluit betrokken belang heeft, en dat de rechtbank daarom niet had mogen oordelen dat het college hem ten

onrechte als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb heeft aangemerkt.

Volgens appelland B stelt de rechtbank terecht dat zijn situatie gelijkgesteld kan worden met die van aangrenzende percelen. Vervolgens beoordeelt de rechtbank volgens hem echter ten onrechte of sprake is van feitelijke gevolgen van enige betekenis, omdat bij aangrenzende percelen of een daarmee gelijk te stellen situatie te allen tijde sprake is van feitelijke gevolgen, hoe gering deze ook zijn. In dit kader verwijst appelland B naar de uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2022, ECLI:NL:RVS:2022:641, onder 6.2, waaruit volgt dat bij dergelijke percelen ervan uitgegaan wordt dat feitelijke gevolgen, indien die zich voordoen, in beginsel van enige betekenis zijn. Uit de woorden "indien die zich voordoen" valt volgens appelland B af te leiden dat feitelijke gevolgen zich niet per se hoeven voor te doen en dat deze niet per se van enige betekenis hoeven te zijn. Dit kan volgens appelland B ook worden afgeleid uit de omstandigheid dat deze rechtspraak zowel geldt voor bewoners als voor eigenaren die niet op een perceel wonen. Volgens appelland B heeft de rechtbank de afstand van zijn woning tot de vergunde loods en de afwezigheid van zicht op de loods dan ook ten onrechte in haar beoordeling betrokken.

Verder heeft appelland B op de zitting aangevoerd dat door de nieuwe loods sprake is van meer opslagcapaciteit, waardoor de druk op de Zeelandsedijk eerder toe- dan afneemt.

6.1.

Het college stelt zich op het standpunt dat appelland B geen feitelijke gevolgen ondervindt van het besluit van 5 juni 2020. Het college heeft op de zitting aangevoerd dat het in dit geval gaat om een loods op een bestaand bedrijfsperceel, die wordt vervangen door een net iets grotere loods. Appelland B heeft geen zicht op de nieuwe loods, aldus het college. Daar komt nog bij dat de gevolgen van de vervanging volgens het college ter plaatse van het perceel van appelland B nihil zullen zijn.

6.2.

In artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. In artikel 8:1 van de Awb is bepaald dat een belanghebbende tegen een besluit beroep kan instellen bij de bestuursrechter. Alleen wie een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb.

6.3.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 15 juli 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1671, wordt belanghebbendheid in beginsel bij besluiten krachtens de Wabo aangenomen bij bewoners en eigenaren, en ook bij anderszins zakelijk of persoonlijke gerechtigden van een perceel dat grenst aan het perceel waarover het besluit gaat of dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. Bij dergelijke percelen wordt ervan uitgegaan dat feitelijke gevolgen, indien die zich voordoen, in beginsel van enige betekenis zijn.

6.4.

De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank het perceel van appelland B terecht heeft aangemerkt als een perceel dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. De percelen worden slechts gescheiden door een secundaire weg en daarmee is geen sprake van een dusdanige ruimtelijke afscheiding tussen de percelen dat de situatie niet gelijkgesteld kan worden met die van aangrenzende percelen (vergelijk de uitspraak van 26 september 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3125, onder 3.1).

6.5.

Gelet op de uitspraak van 15 juli 2020 is het uitgangspunt dat bewoners en eigenaren van aangrenzende

percelen of in daaraan gelijk te stellen situaties in beginsel belanghebbenden zijn. Van dit uitgangspunt kan alleen worden afgeweken als het uitgesloten is dat betrokkene feitelijke gevolgen ondervindt. Anders dan appellante B betoogt, moet in dit geval dus wel onderzocht worden of er feitelijke gevolgen zijn.

6.6.

De Afdeling stelt voorop dat de rechtbank terecht de vraag of appellante B zicht heeft op de vergunde loods heeft betrokken in de beoordeling van de kwestie of er feitelijke gevolgen zijn, en dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het college terecht heeft gesteld dat appellante B geen zicht heeft op de nieuwe loods.

6.7.

Over het betoog van het college dat de gevolgen van het vervangen van de bestaande loods door een net iets grotere loods nihil zijn ter plaatse van het perceel van appellante B, overweegt de Afdeling als volgt. De Afdeling stelt vast dat de nieuwe loods de bestaande (romney)loods 7 en stelling 1 vervangt. Daarnaast stelt de Afdeling vast dat de loods een aangepaste vorm heeft en dat met de nieuwe loods de bedrijfsbebouwing met 14 m² wordt uitgebreid. Hierdoor zal de totale opslagcapaciteit slechts in relatief zeer geringe mate toenemen, bij een totale oppervlakte van meer dan 15.000 m² aan bedrijfsbebouwing. Gelet op deze toename van 14 m² is sprake van een zodanig geringe wijziging van de totale opslagcapaciteit, dat het uitgesloten is dat appellante B feitelijke gevolgen ondervindt. Daarmee is het, anders dan appellante B op de zitting heeft aangevoerd, ook uitgesloten dat met deze geringe wijziging van de totale opslagcapaciteit de druk op de Zeelandsedijk zal toenemen. Het uitgangspunt van de uitspraak van 15 juli 2020 gaat in dit geval daarom niet op. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat het college appellante B ten onrechte als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb heeft aangemerkt.

Het betoog slaagt niet.

Moet appellante A als belanghebbende worden aangemerkt?

7.

Appellante A betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college terecht het standpunt heeft ingenomen dat zij niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb kan worden aangemerkt en het college haar bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Voor de locatie locatie 5 beroept appellante A zich op hetzelfde als door appellante B is aangevoerd met betrekking tot aangrenzende percelen.

Daarnaast beroept appellante A zich op het concurrentiebelang. De rechtbank heeft volgens appellante A ten onrechte geoordeeld dat het onaannemelijk is dat het concurrentiebelang van appellante A in het geding is en de bouw van de nieuwe loods zou kunnen leiden tot omzetverlies bij appellante A. Volgens haar is slechts het feitelijk uitoefenen van bedrijfsactiviteiten in hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied van belang. In dit kader beroept zij zich op de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1979. Bij overeenstemming in marktsegment en verzorgingsgebied wordt volgens haar aangenomen dat feitelijke gevolgen, zoals omzetverlies, kunnen worden ondervonden. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte doorslaggevend geacht of appellante A omzetverlies zal lijden als gevolg van de bouw van de nieuwe loods. De omstandigheid dat de oppervlakte van de nieuwe loods gering is in verhouding tot de totale oppervlakte aan de bedrijfsbebouwing waarin opslag plaatsvindt en de omstandigheid dat ook stelling 1 wordt verwijderd, doen volgens appellante A niet ter zake. Verder wijst appellante A op de uitspraak van de Afdeling van 13 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:64, onder 7.2, waaruit volgt dat appellante A en vergunninghouder feitelijk de bedrijfsactiviteiten in hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied uitoefenen.

7.1.

Een onderneming heeft een concurrentiebelang als zij bedrijfsactiviteiten ontplooit in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment als waarin de bedrijfsactiviteiten van haar concurrent plaatsvinden. Degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende.

7.2.

De Afdeling stelt met de rechtbank vast dat appellante A in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment werkzaam is als vergunninghouder. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in bijvoorbeeld de uitspraak van 10 maart 2021, ECLI:NL:RVS:2021:518, onder 3.1, gaat de Afdeling er bij concurrenten in beginsel van uit dat feitelijke gevolgen (zoals omzetverlies) kunnen worden ondervonden indien de concurrent werkzaam is in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied als de voorziene activiteit. Voor de beoordeling van de belanghebbendheid van concurrenten hanteert de Afdeling niet de correctie via het criterium 'gevolgen van enige betekenis'.

7.3.

Van het uitgangspunt dat een concurrentiebelang in beginsel rechtstreeks is betrokken bij het besluit indien een concurrent werkzaam is in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied, kan alleen worden afgeweken als het uitgesloten is dat feitelijke gevolgen aanwezig zijn. Zoals de Afdeling onder 6.7 heeft geoordeeld, zal de totale opslagcapaciteit slechts in relatief zeer geringe mate toenemen bij een totale oppervlakte van meer dan 15.000 m² aan bedrijfsbebouwing. Gelet hierop is het naar het oordeel van de Afdeling uitgesloten dat appellante A feitelijke gevolgen (zoals omzetverlies) ondervindt als gevolg van het besluit van 5 juni 2020. Dat betekent dat haar concurrentiebelang niet rechtstreeks betrokken is bij dat besluit. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat appellante A niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb kan worden aangemerkt.

Het betoog slaagt niet.

7.4.

Voor de locatie locatie 5 overweegt de Afdeling als volgt. In de aangevallen uitspraak is overwogen dat appellante A ten tijde van het nemen van het besluit gevestigd was aan locatie 3 en de locatie 4. Appellante A heeft niet aannemelijk gemaakt dat de locatie locatie 5 al door haar werd gehuurd ten tijde van het besluit op bezwaar en dat zij op het moment van dat besluit ook al gevestigd was aan locatie 5.

Het betoog slaagt daarom niet.

Conclusie

8.

Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

9.

Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

Auteur: J. Wieland^[*]

1.

Van oudsher hanteert de bestuursrechter bij de beantwoording van de vraag of een concurrent belanghebbende is bij een besluit, als uitgangspunt een categorale benadering. Die benadering houdt in dat de bestuursrechter beoordeelt of degene die tegen een besluit opkomt, activiteiten ontplooit in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de begunstigde van het besluit. Is dat het geval, dan is sprake van een concurrent en is daarmee de belanghebbendheid bij het bestreden besluit — in beginsel — gegeven. In beginsel, omdat bij beantwoording van de vraag of een concurrent belanghebbende is, steeds vaker ook de (mogelijke) feitelijke gevolgen van het (te nemen) besluit worden betrokken. De bestuursrechter past daarmee een soort correctie op de categorale benadering toe. De kwalificatie als concurrent maakt dan niet per definitie dat sprake is van een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang. Voor een uiteenzetting over deze correctie en verwijzingen naar rechtspraak verwijs ik naar mijn noten onder ABRvS 14 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3695, AB 2019/171 en ABRvS 10 maart 2021, ECLI:NL:RVS:2010:518, *TBR* 2021/59, en mijn bijdrage J. Wieland, 'De concurrent als belanghebbende: de ontwikkeling van een correctie', *NTB* 2019/25.

2.

De hierboven afgedrukte uitspraak illustreert heel duidelijk dat het zijn van concurrent niet zonder meer tot een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang leidt. De uitspraak gaat over de verlening van een omgevingsvergunning voor het bouwen van een loods aan de exploitant van een groot- en detailhandel in onder andere hout, plaatmateriaal en dakbedekking. Op het perceel zijn verschillende bedrijfsloodsen aanwezig waarin onder meer houtbewerking en de opslag van hout plaatsvinden. Ook staan op het terrein stellingen waar opslag plaatsvindt. De omgevingsvergunning is verleend voor het bouwen van een nieuwe loods ter vervanging van een bestaande loods en stelling. De bestaande loods is een zogenoemde romneyloods. Dit is een boog- of tunnelvormige loods. Deze loods heeft een oppervlakte van 663 vierkante meter en een ronde constructie met een maximale hoogte van 6 meter. De nieuwe loods heeft een oppervlakte van 677 vierkante meter, rechte muren tot 5 meter hoog en een nokhoogte van 7,70 meter. Een exploitant van een nabijgelegen bedrijf dat zich bezighoudt met nieuw- en verbouw van woningen, kantoren en bedrijfsbebouwing en dat zich tevens richt op de verhuur van bouwmaterialen en bouwactiviteiten en de verkoop van tuin- en vrijetijdsartikelen, zoals schommels, tuinhuisjes en schuttingen, komt op tegen de verleende vergunning. Zij voert in dat kader aan dat zij omzetverlies zal lijden als gevolg van de bouw van de nieuwe loods.

3.

De Afdeling stelt met de rechtbank vast dat appellante in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment werkzaam is als de vergunninghouder. Daarmee is volgens de Afdeling derhalve sprake van concurrenten. Het is jammer dat de Afdeling dit oordeel niet motiveert in de uitspraak. Het blijft daardoor gissen naar de gedachte achter dit oordeel. Naar mijn idee is een groot- en detailhandel in onder andere hout, plaatmateriaal en dakbedekking niet zonder meer actief in hetzelfde marktsegment als een bedrijf dat zich bezighoudt met nieuw- en verbouw (daarvoor heeft zij juist materialen nodig) en de verhuur (hetgeen iets anders is dan verkoop) van bouwmaterialen. Ook zijn tuin- en vrijetijdsartikelen, zoals schommels, tuinhuisjes en schuttingen, in mijn ogen toch echt iets anders dan hout, plaatmateriaal en dakbedekking. Kortom, voor mij is nog niet zo evident dat sprake is van concurrenten. Wat daar ook van zij, volgens de Afdeling is appellante een concurrent

van de vergunninghouder.

4.

Vervolgens gaat de Afdeling in op de vraag of in dit geval moet worden afgeweken van het uitgangspunt dat een concurrentiebelang in beginsel rechtstreeks betrokken is bij een besluit als degene die tegen een besluit opkomt werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de begunstigde van het besluit. De vraag is derhalve of in dit geval de categorale benadering moet worden gecorrigeerd. De Afdeling merkt in dit verband om te beginnen terecht op dat het daarbij niet gaat om de correctie via het criterium 'gevolgen van enige betekenis' (zie over het niet-toepassen van die correctie in concurrentiegeschillen mijn noot onder ABRvS 10 maart 2021, ECLI:NL:RVS:2010:518, *TBR* 2021/59). Waar het om gaat, is of het besluit naar zijn aard invloed *kan* hebben op de bedrijfsvoering of de daaruit te genereren inkomsten van appellante. De Afdeling oordeelt dat dit niet het geval is. Daartoe is van belang dat de omgevingsvergunning is verleend voor het vervangen van een bestaande loods. De nieuwe loods wijkt wat betreft de afmetingen maar (zeer) beperkt af van de loods waarvoor hij in de plaats komt. Er is slechts sprake van een toename van 14 vierkante meter bij een totale oppervlakte van meer dan 15.000 vierkante meter aan bedrijfsbebouwing. Al met al wijzigt er dus nauwelijks iets aan de aard en omvang van de bedrijfsvoering van de vergunninghouder. Gelet hierop moet volgens de Afdeling uitgesloten worden geacht dat appellante feitelijke gevolgen (omzetverlies) ondervindt als gevolg van het bestreden besluit. Hiermee is sprake van een soort 'bagatel-benadering'. Als een besluit verwaarloosbare of niet waarneembare wijzigingen in de bedrijfsvoering van vergunninghouder tot gevolg heeft, dan heeft dat besluit op zichzelf ook geen feitelijke gevolgen voor de omzet van een concurrent. Die concurrent is dan ook geen belanghebbende bij dat besluit.

5.

Het oordeel van de Afdeling in de hier afgedrukte uitspraak kan ik goed volgen. Naar mijn mening valt er veel voor te zeggen om bij de toetsing aan het belanghebbendenbegrip voor concurrenten een categorale benadering als uitgangspunt te kiezen. Het moeten aantonen van (toekomstige) omzetsijging of -daling in de context van de ontvankelijkheid van het beroep, zal de van oudsher laagdrempelige ontvankelijkheidsvraag immers al gauw tamelijk complex maken. Dat past niet goed bij de vraag die 'slechts' een voorvraag is, maar die overigens wel over iets fundamenteels als toegang tot de rechter gaat. Tegelijkertijd moeten we echter onze ogen niet sluiten voor gevallen als de onderhavige, waarin betrekkelijk snel en zonder allerlei ingewikkelde (bedrijfs)economische analyses kan worden vastgesteld dat een besluit niet of nauwelijks feitelijke gevolgen (zoals omzetverlies) heeft voor de concurrent die daartegen opkomt. Een 'onsje minder rechtsingang' (vgl. R.J.N. Schlössels, 'Illegale belanghebbende?', *Gst.* 2023/1) is in die gevallen — en dus ook in de hier afgedrukte uitspraak — gerechtvaardigd.

Voetnoten

[*] J. Wieland is advocaat te Amsterdam.